

Derfor skal subsidierne afvikles, derom er vi ikke uenige, men de skal afvikles i en takt, så man stadig væk kan opretholde et liv på landet og stadig væk opretholde en ordentlig fødevarersektor. Det betyder så også, at vi skal tage fat, og vi har allerede taget fat, men vi er slet ikke kommet langt nok. Vi er så kommet lidt længere efter Cancún, for det var en eklatant fiasko i Cancún, hvor det hele brød sammen.

I mellemtiden er forhandlingerne kommet ind på sporet igen. Man er nu efterhånden enig om, at støtten skal væk, og det er klart, at hvis der ikke kommer en dato for, hvornår den skal væk, er det fuldstændig gratis at komme med en erklæring om, at støtten skal væk. Så selvfølgelig skal man på et eller andet tidspunkt nå frem til en tidsplan for, hvornår støtten skal være væk, og i hvilken takt de forskellige former for støtte skal afvikles.

Men der er altså 148 lande, der skal være enige, og der er en masse spil mellem USA, Europa, rige ulande, om jeg så må sige, store ulande, som faktisk ikke er rigtige ulande, og så rigtig forarmede ulande, som er virkelig hårdt ramt af de subsidier, som EU's landbrugsordninger fører med sig.

Det er et meget stort spil, og jeg synes, det ville være meget uheldigt, hvis Danmark gik ud og fastsatte en dato som en eller anden form for tilidskabende foranstaltning. Det kan jeg ikke se nogen fornuft i. Jeg er ikke uenig i, at der skal fastsættes en dato, men jeg mener faktisk, at det ville være uklogt af hensyn til forhandlingerne, at man fastsatte en dato fra Danmarks side.

Jeg mener, det er rigtigt, hvad regeringen gør, nemlig at føre forhandlingerne stille og roligt, som vi skal, og presse på for at få subsidierne væk i en eller anden bestemt fart.

Det kan Det Radikale Venstre kun støtte op om, men vi er ikke enige i, at Danmark på egen hånd skal fastsætte en dato. Vi mener ikke, det vil være befordrende for de videre forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare spørge fru Elisabeth Arnold, hvem der så skal foreslå en dato, for jeg har forstået det sådan, at Europa-Kommissionen – det gjaldt i hvert fald den tidligere Kommission – havde den opfattelse, at når der stod, at der skulle fastsættes en dato, indebar det ikke nogen pligt til at komme med en bestemt dato.

Det vil sige, at vi kommer til at vente meget længe på Kommissionen. Hvem skal så foreslå datoen?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu er Kommissionen jo ikke den eneste forhandlingspart, og der er 148 lande, der skal være enige. Det er oplagt, hvis man har en plan om, at subsidier skal væk, at den plan ingen værdi har, hvis der ingen dato er, hvis der ingen tidsplan er for afskaffelse af disse subsidier. Ellers er det jo bare en evighedsmaskine, og det er der ikke nogen af landene, hverken Danmark eller EU-landene, der kan være tjent med. Så det pres skal såmænd nok komme.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu var det jo sådan, at der var en britisk minister, der var ude med et forslag til en dato. Hr. Jørn Jespersen var inde på det. Mig bekendt fik den britiske regering så aldrig rigtig fremsat forslaget.

Jeg ved ikke, om andre har nævnt nogen dato, og det betyder, at risikoen for, at vi oplever en gentagelse af Cancúntopmødet i Hongkong om godt et år, er meget stor, fordi alle sidder og venter på, at nogen skal komme med en dato.

Og fru Elisabeth Arnold kan jo ikke besvare spørgsmålet om, hvem der skal komme med den. Hun er godt klar over, at vi ikke kan regne med Kommissionen. Skulle det være USA? Det tror vel ingen på. Hvem skulle så komme med det forslag til en dato? Det synes jeg er et afgørende spørgsmål.

Spørgsmålet kan også formuleres sådan: Hvor længe vil fru Elisabeth Arnold vente på, at nogen kommer med en dato? Skal det ligesom sidste gang vente indtil selve topmødet? Så bliver det vanskeligt, det så vi i Cancún. Der kom man for sent ud af starthullerne.

Kl. 18.40

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tror ikke, jeg er i stand til at give nogen gode svar på spørgsmålet fra hr. Keld Albrechtsen. Jeg har i og for sig ret meget tillid til, at de embedsmænd, der forhandler på EU's og på vores alle sammens vegne, har en plan for, at man skal have de og de elementer i spil. Datoen og tidsplanen for afviklingen af subsidierne er jo en del af det forhandlingsmønster, man har i gang, og